

21. Geenszins

‘En mij aangaande, als ik van kinderen beroofd ben, zo ben ik beroofd!’ (Gen 43:14). Wat klinken deze woorden wanhopig. Hoe moedeloos moet de oude Jakob geweest zijn! Hij was ten einde raad. Hij had de keus. Allemaal omkomen van de honger of Benjamin met zijn broers mee laten gaan naar Egypte. Maar wat als die harde onderkoning van Egypte ook Benjamin van hem zou ontroven? Het zou het einde van Jakobs leven betekenen. Hij zou omkomen van verdriet. Maar nadat Juda zich als borg voor hem had gesteld stemde hij uiteindelijk in. Zo moest het dan maar. ‘Toen zeide Israël, hun vader, tot hen: Is het nu alzo, zo doet dit; neemt van het loffelijkste dezes lands in uwe vaten, en brengt die man een geschenk henen af: een weinig balsem, en een weinig honig, specerijen en mirre, terpentijnnoten en amandelen. En neemt dubbel geld in uw hand; en brengt het geld, hetwelk in de mond uwer zakken wedergekeerd is, weder in uw hand; misschien is het een feil. Neemt ook uw broeder mede, en maakt u op, keert weder tot die man. En God, de Almachtige, geve u barmhartigheid voor het aangezicht van die man, dat Hij uw andere broeder en Benjamin met u late gaan! En mij aangaande, als ik van kinderen beroofd ben, zo ben ik beroofd!’ (Gen 43:10-14). Zijn deze laatste woorden nu werkelijk een uiting van moedeloosheid, doffe berusting en wanhoop? Of is er meer?

In elk geval zien we Jakob hier aan het einde van zichzelf. Hij wist het ook niet meer. Al zijn eigen denken en al zijn eigen middelen hadden hem in zijn leven al een hoop droefheid gegeven. Zijn leven was bepaald niet gemakkelijk geweest. Een van de redenen daarvan is dat we hem voortdurend maar zien worstelen met God. Keer op keer zien we hem zijn eigen weg kiezen en Gods weg tegenstaan. Enige maanden geleden had hij nog gezegd: ‘Mijn zoon zal met ulieden niet aftrekken.’ Hoe beslist had dat geklonken. Houd er maar over op. En jullie hoeven er niet weer over te beginnen. Het zal NIET gebeuren. In het Hebreeuws staat dat woordje ‘niet’ voorop in de zin. Het heeft daardoor alle nadruk. En het wil zeggen dat Jakob er zelfs niet over peinsde dat het zou gebeuren.

Maar dat waren Jakobs gedachten. Dat was Jakobs wil. Dat was Jakobs besluit. En als zulke woorden zo beslist uit de mond van een mens komen dan wordt

het oppassen. Meestal zijn het gedachten die niet stroken met Gods gedachten. Meestal is het een wil dwars tegen Gods wil in. Maar hoe gezegend dat Gods besluit niet gedwarsboomd kan worden door het besluit van een mens. NIET zal mijn zoon met ulieden aftrekken. Maar enige maanden later al zei hij: 'Neemt ook uw broeder mede, en maakt u op, keert weder tot die man.'

En kijk eens in je eigen leven. Vergelijk jezelf eens met Jakob. Hoe vaak heb jij gedacht of gezegd: 'dat nooit'? Maar het gebeurde wel! Hoe beslist heb jij plannen gemaakt voor je leven? En het liep zo heel anders. Maar let dan ook eens goed en nauwkeurig op de uitkomst. Is het dan niet oneindig goed geweest dat je niet meer vast kon blijven houden aan je eigen plannen? Is er geen reden tot diepe dankbaarheid als je bemerkt dat God je leven in Zijn handen heeft en dat Hij Zich door je dwaze gedachten en je wilde ideeën niet in de war laat brengen? Dat Hij Zijn besluit volvoert?

NIET zal mijn zoon met ulieden aftrekken. Maar het gebeurde wel. Dat nooit! Toch wel. Jakob staat hier niet alleen. En ook jij vindt je eigen onbezonnen vastberadenheid op meerdere plaatsen terug in Gods heilig Woord. Zullen we eens wat voorbeelden nagaan?

In het Nieuwe Testament vind je nogal eens het woordje 'geenszins'. Het is een hele sterke ontkenning: NIET.

'En Petrus, Hem tot zich genomen hebbende, begon Hem te bestraffen, zeggende: Heere, wees u genadig! Dit zal U *geenszins* geschieden.' (Mat. 16:22). Maar het gebeurde wel! De Heere Jezus had net gesproken over Zijn komende lijden en sterven. Dat was Petrus te veel. Lijden? Sterven? Zijn Meester? Dat nooit. Geenszins. Maar Petrus had slechts, zoals dat ook met ons dikwijls gebeurt, de helft gehoord. De Heere sprak ook over Zijn opstanding. Ook daarop klonk Petrus' antwoord 'geenszins'. Gelukkig om te weten dat Petrus niet het laatste woord had.

Nog een keer Petrus: 'Petrus zeide tot Hem: Al moest ik ook met u sterven, zo zal ik U *geenszins* verloochenen!' (Mat. 26:35). Dappere taal. Sterke woorden. Helaas slechts woorden. Van al de discipelen was het Petrus die het verst ging in het verloochenen van zijn dierbare Heere. Hij hilde daarna de bitterste

tranen. En hij kon zich daarna het meest verwonderen over de onmetelijke liefde van zijn Heiland.

Nogmaals Petrus: 'Petrus zeide tot Hem: Gij zult mijn voeten niet [geenszins] wassen in der eeuwigheid.' Twee tellen later zegt hij echter: 'Heere, niet alleen mijn voeten, maar ook de handen en het hoofd.' (Joh. 13:8, 9). Hoe dwaas is de mens.

Luister eens naar de arme Thomas: 'Indien ik in Zijn handen niet zie het teken der nagelen, en mijn vinger steke in het teken der nagelen, en steke mijn hand in Zijn zijde, ik zal *geenszins* geloven.' (Joh. 20:25). Maar lees de verzen 27 tot 29 eens nauwkeurig. Lezen we daar niet dat Thomas geloofde omdat hij Hem gezien had? Bij Christus' verschijning zegt hij: 'Mijn Heere en mijn God', zonder dat hij met zijn handen de tekenen in Zijn lichaam aanraakte.

Er is nog iemand in de Evangelieën Die dit woordje 'geenszins' gebruikt. Maar hoe anders klinkt het dan. Vol gezag. Vol macht. Maar bij al wat Hij zegt is het waar. Zijn *geenszins* is *geenszins*. Het is goed om daar op te letten. Een paar voorbeelden. 'Want Ik zeg u: Tenzij uw gerechtigheid overvloediger zij, dan der Schriftgeleerden en der Farizeeën, dat gij in het Koninkrijk der hemelen *geenszins* zult ingaan.' (Mat 5:20). 'En zo wie een van deze kleinen te drinken geeft alleenlijk een beker koud water, in de naam eens discipels, voorwaar zeg Ik u, hij zal zijn loon *geenszins* verliezen.' (Mat 10:42). 'Voorwaar zeg Ik u: Indien gij u niet verandert, en wordt gelijk de kinderkens, zo zult gij in het Koninkrijk der hemelen *geenszins* ingaan.' (Mat. 18:3). 'En Jezus zeide tot hen: Ziet gij niet al deze dingen? Voorwaar zeg Ik: Hier zal niet [geenszins] een steen op de andere steen gelaten worden, die niet afgebroken zal worden.' (Mat 24:2). En het is gebeurd! Een waarborg voor ons dat al het andere uit Zijn mond niet minder waar zal zijn.

Jakob was aan het einde van zichzelf gekomen. Zijn NIET was hij vergeten en hij gaf zijn zoons toestemming om Benjamin mee te nemen. 'En mij aangaande, als ik van kinderen beroofd ben, zo ben ik beroofd.' Wanhoop? Moedeloosheid?

Deze laatste woorden doen ons denken aan de woorden van Esther. 'Wanneer ik dan omkome, zo kom ik om.' (Esther 4:16). Ook zij was als koningin in een

onmogelijke situatie terecht gekomen. Die grote vijand van Gods volk Israël had het voor elkaar. Haman krijgt de volmacht van de koning om de Joden uit te roeien. Op de dertiende van de twaalfde maand, Adar, zou het gebeuren (3:13). Het einde van Gods volk. Het einde van Gods belofte. Maar daar was Esther, de Joodse koningin. Zij wordt voor de keus gesteld: niets doen en haar volk laten omkomen, of naar de koning gaan om het plan te niet te doen. Mordechai hield haar voor dat als ze voor het eerste zou kiezen zij zelf zeker niet zou ontkomen: 'Beeld u niet in, in uw ziel, dat gij zult ontkomen in het huis des konings, meer dan al de andere Joden.' (4:13). Maar haar andere keus was even uitzichtloos. Je zonder toestemming in de nabijheid van de koning begeven was ongehoord. Daar stond de doodstraf op. Zelfs voor de koningin. (4:11). We zien dat Mordechais hart vol van hoop was. 'Verkwikking' en 'verlossing' zou er komen (v. 14). Maar hij verwachtte dat Esther het middel was waardoor die verkwikking en verlossing zouden komen. Na een vasten van al de Joden in Susan ging Esther met een hart vol twijfels op de derde dag naar de koning. 'Wanneer ik dan omkome, zo kom ik om.'

Maar zie wat een overvloedige zegen er voortkwam uit deze stap van Esther. De rollen werden omgekeerd. De Joden werden behouden. En dat niet alleen, de dertiende Adar werd een zwarte dag in de geschiedenis van hun vijanden (hoofdstuk 9). 'Wanneer ik dan omkome, zo kom ik om' werd de inleiding op het behoud van een geheel volk!

En verging het Jakob niet precies eender? 'En mij aangaande, als ik van kinderen beroofd ben, zo ben ik beroofd!' Wanhoop? Moedeloosheid? O, vast wel. Maar dan een wanhoop aan eigen kracht, aan eigen macht, aan eigen denken en eigen willen! Loof God als je eindelijk die plaats mag innemen. Want dat is het begin van de weg der wonderen.

Nee het was niet alles wanhoop op dit punt in Jakobs leven. Want voor het eerst (!) in deze moeitevolle geschiedenis van Jakob lezen we iets van zijn vertrouwen op God. Er kwam een einde aan al zijn eigen mogelijkheden. Dan lezen we: 'En God, de Almachtige, geve u barmhartigheid voor het aangezicht van die man, dat hij uw andere broeder en Benjamin met u late gaan!' Maar zie je dat? Zelfs aan het eind van zijn eigen kunnen wilde hij God de weg voorschrijven! Zeker, hij sloeg zijn oog weer op God. Dat is groot. Dat is meer dan voldoende. Maar hij verwachtte van die God, de Almachtige, niets meer

dan dat Hij ervoor zorgde dat Benjamin en Simeon bij hem terug zouden komen. Wat een armzalig geloof hebben wij dikwijls. We rekenen niet met een God in de hemel. We verwachten geen wonderen. Zijn Naam is op onze lippen: God, de Almachtige. Maar twijfel aan Zijn Almacht overheerst onze harten. Weg daarmee. Verwacht van Hem niet alleen Benjamin en Simeon, maar ook Jozef; verwacht het leven uit de doden.